

Скритата история на стих четиридесети — число осемнадесет

Второто горко — Част пета

Jeff Pippenger

2026-07-15

„Ключът“, представящ битката при Ниневия в девета глава на Откровение, се изпълни чрез история, която произведе повратен момент, което, разбира се, е именно онова, което прави един ключ. Моето твърдение е, че битката при Ниневия не беше само историческият ключ, бележещ възхода на исляма, но че тя е и пророчески ключ. Пророческата динамика на тази битка привежда всички линии на царствата от библейското пророчество, както са изложени в Даниил и Откровение, в съгласуваност с единадесетата глава на Даниил. Като прави това, тя позволява на всички тези царства да свидетелстват за последните шест стиха на Даниил единадесета глава и, което е по-важно — да разпечата външната скрита история на стих четиридесети.

И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.
Матей 16:19.

Освобождаването и възходът на царството на Мохамед

Битката при Ниневия през 627 г. беляза началото на последните десет години на персийската власт, която бе победена чрез хитростта на Рим, съпроводена с мъглата на Божието провидение. Тя отбеляза повратния момент, в който ислямските орди на Мохамед започват да се надигат. Битката отстрани едно възпиране, което бе съществувало — възпиране, което на теория би останало, ако и Рим, и Персия бяха запазили силата си. Но нито едната, нито другата го направи.

Сдържане и освобождаване

В пророческото представяне на исляма откриваме възпирането и освобождаването на исляма още при самото първо въвеждане на Писанието, когато Сара убеди Авраам да възпре Агар и Исмаил.

И Сарай каза на Аврам: Неправдата ми да бъде върху тебе; аз дадох слугинята си в обятията ти, а когато тя видя, че е заченала, аз станах презряна в очите ѝ; Господ да отсъди между мене и тебе. А Аврам каза на Сарай: Ето, слугинята ти е в ръката ти; постъпи с нея, както ти е угодно. И когато Сарай се отнесе сурово с нея, тя побягна от лицето ѝ. Битие 16:5, 6.

Още преди този случай причината Агар да бъде въведена в пророческия разказ е, че Господ е „възпрял“ Сара да има дете.

А Сарая, Аврамовата жена, не му раждаше деца; и тя имаше слугиня, египтянка, на име Агар. И Сарая каза на Аврам: Ето, Господ ме възпря да раждам; моля те, влез при слугинята ми; може би чрез нея ще придобия деца. И Аврам послуша гласа на Сарая. Битие 16:1, 2.

„Ключът“ от Откровение девета глава, който беше даден на Мохамед и впоследствие се изпълни чрез битката при Ниневия, представлява премахването на „задръжката“ върху исляма във всеки даден момент от пророческата история.

„Ангелите държат четирите ветрове, представени като разярен кон, който се стреми да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разрушение и смърт по пътя си.“ Manuscript Releases, том 20, 217.

„Възходът и падението“ на царството на Мохамед е представен не толкова като възход и падение, колкото като „освобождаване“ и „възпиране“. Когато ислямът е пророчески освободен, това освобождаване е илюстрирано чрез битката при Ниневия.

Само бедствията

От седемте тръби единствено горките тръби на исляма обхващат историята като постоянна сила от момента, когато за пръв път биват въведени в пророческата история, до края на благодатното време. Първите четири тръби, докарани върху западния Рим, представляваха Одоакър, Гензерих, Атила Хунът и Аларих, като по този начин предобразяваха четири провиденциални съдебни сили в последните дни; но техният съвременен съответник не е пряк потомък на тези четири древни сили. Не така стои въпросът с горките тръби. Щом ислямът навлезе в историята, той продължава в пряка линия на освобождаване и възпиране, докато не бъде напълно освободен при края на благодатното време. При горките тръби „ключът“ на „освобождаването“ е отбелязан от битката при Ниневия.

Никомидия и 27 юли 1299 г.

Пионерите правилно определиха 27 юли 1299 г. като началото на сто и петдесетте години, които завършиха на 27 юли 1449 г., което на свой ред положи началото на триста деветдесет и една години и петнадесет дни, които приключиха на 11 август 1840 г.

В предишната статия разгледахме обсадата от 1333 до 1337 г., наложена на Никомидия от султан Орхан Гази (син на Осман I, основателя на Османския бейлик), когато той обсади важния византийски град Никомидия. Обсадата представлява завършека на военните действия срещу Никомидия, започнали при баща му Осман. Сто и петдесетте години от Откровение 9:10 започнаха на 27 юли 1299 г., и понеже това е начална дата на пророчество, следва да се отбележи историята, свързана с тази начална дата. Осман I (основател на Османската династия) беше баща на султан Орхан Гази, който на 27 юли 1299 г. постигна значима ранна победа над Византийската империя в битката при Бафей, която се състоя в областта на Никомидия, близо до град Никомидия — един много важен столичен град в римската и ранновизантийската история.

Отец и Син

На 27 юли 1299 г. силите на Осман разбиват византийска войска, водена от местен управител. Битката се счита за един от първите значими самостоятелни военни успехи на Осман, след като е започнал да консолидира властта си във Витиния (северозападна Анатолия). Тя бележи важна стъпка в прехода от малък турски бейлик (племенско княжество) към възходяща сила, която в крайна сметка ще оспори и завладее византийските територии. Тази дата бележи началото на период на разрастване за исляма, който в крайна сметка довежда до установяването на Османската империя при падането на Константинопол през 1453 г. Осман използвал воини-гази (погранични нападатели с ислямска мотивация), и тогава започнало оформянето на пограничните воини-гази в по-структурирана армия, която се развивала постепенно от времето на Осман, а след това и при неговия син Орхан. Сред другите важни елементи от наследството на Осман е и това, че то позволило на исляма да задържа владения, за разлика от войната, водена от воините-гази, чиито неорганизирани удари и отстъпления им оставяли единствено плячката от победите им, но никога никаква територия.

На 27 юли 1299 г. Осман започна поход в областта на Никомидия, а тридесет и четири години по-късно синът му започна четиригодишна обсада на столичния град Никомидия. Бащата в началото и синът в края. Войната започва срещу областта, представена като Никомидия, и завършва със завладяването на Никомидия, столичния град на областта Никомидия. От 1299 до 1337 г. се простира период от тридесет и осем години, а пророчески числото „тридесет и осем“ символизира изправяне.

„Сега станете, казах аз, и преминете потока Зеред.“ И преминахме потока Зеред. А времето, през което пътувахме от Кадис-варни до преминаването ни през потока Зеред, беше тридесет и осем години, докато цялото поколение на воюващите мъже се изстреби измежду стана, както Господ им беше се заклел. Второзаконие 2:13, 14.

Сто и петдесетте години от 27 юли 1299 г. до 27 юли 1449 г. представляват периода, довел до установяването на Османската империя на второто „горко“ от девета глава на Откровение. Тридесет и осемте години на постепенното завладяване на Никомидия започнаха с един баща (Осман) и завършиха с неговия син (Орхан). Този период изобразява първата стъпка от постепенното въздигане на едно племенно княжество до империя.

Сто и петдесетте години от 27 юли 1299 г. до 27 юли 1449 г. включват четиригодишна обсада, която бележи края на тридесет и осемте години. Началото на завладяването на Никомидия бе поставено от бащата Осман, а краят бе осъществен чрез четиригодишна обсада от 1333 до 1337 г.; обсада, проведена от сина на Осман.

Когато сто и петдесетте години завършиха на 27 юли 1449 г., византийският император Константин единадесети, или последният Константин на източния Рим, потърси позволение от турците да заеме престола. От тази дата до завладяването на Константинопол имаше четири години. Тези четири години завършиха с обсадата на Константинопол, и Константин Последният загина при обсадата. Възходът на исляма е представен от първите тридесет и

осем години от пророчеството за сто и петдесетте години, което завърши с четиригодишна обсада. Когато сто и петдесетте години завършиха, ислямът бе достигнал до такова издигане, че източният Рим бе унижен от силата, която турците тогава притежаваха. От унижението на 27 юли 1449 г. четири години доведоха до падението на източния Рим, когато Константинопол бе превзет чрез обсада. Краят на първите тридесет и осем години е отбелязан с обсада, и установяването на Османската империя е отбелязано с обсада.

38 и 40

Числото тридесет и осем като символ е изложено от Мойсей във Второзаконие, където то представя последните тридесет и осем години от присъдата за четиридесетгодишното скитане в пустинята. Следователно числото тридесет и осем, като символ, притежава връзка с числото четиридесет. Осман завладя областта Никомидия на 27 юли 1299 г., а тридесет и осем години по-късно синът му превзе столичния град на тази област. И областта, и столичният град се наричаха Никомидия. Историците определят тази битка като първата от „две“ стъпки, които бележат самото начало на въздигането на Османската империя. Втората стъпка, отбелязана от историята, е битката при Никея през 1301 г. Там бащата Осман завладя областта, наречена Никея, а през 1331 г., тридесет години по-късно, синът му превзе столичния град, наречен Никея, бивша римска столица.

Във връзка с 1299 г. и битката при Никомидия, като първа от две стъпки, втората стъпка настъпи две години по-късно, през 1301 г. 1299 г. е символ на тридесет и осем, а две години по-късно (четиридесет) територията на Никея е завладяна от бащата. Взаимовръзките на тридесет и осем и четиридесет от древния Израил, който се надига, за да завладее обещаната земя, са представени в 27 юли 1299 г. и 1301 г. Тези първи две стъпки на въздигането на исляма са белязани от военни походи, които започват с това, че бащата завладява територията, а синът завладява столицата на територията накрая. Когато двете столици паднаха, те паднаха след обсада. И двете столици в даден момент са били столици на Източния Рим.

27 юли, 1299 и 1301, достигат своя завършек на 11 август 1840 г., което представя историята на 1838 г., когато Лич за пръв път публикува своя възглед и предсказание за пророчеството за триста деветдесет и една години и петнадесет дни, което в крайна сметка щеше да се изпълни на 11 август 1840 г. Двете стъпки на издигането за милеритите бяха годините 1838 и 1840.

„През 1840 година едно друго забележително изпълнение на пророчество предизвика широко разпространен интерес. Две години по-рано Йосия Лич, един от водещите проповедници на Второто пришествие, публикува тълкувание на Откровение 9, в което предсказва падането на Османската империя. Според неговите изчисления тази сила трябваше да бъде повалена „през 1840 г., някъде в месец август“; и само няколко дни преди изпълнението му той написа: „Ако приемем, че първият период от 150 години е бил изпълнен точно преди Деакозес да се възкачи на престола с позволения на турците, и че 391-те години и петнадесетте дни са започнали в края на първия период, то

той ще завърши на 11 август 1840 г., когато може да се очаква османската власт в Константинопол да бъде сломена. И вярвам, че ще се установи именно това.“ — Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

„В самото определено време Турция чрез своите посланици прие закрилата на съюзните сили на Европа и по този начин се постави под контрола на християнските народи. Събитието изпълни предсказанието точно. Когато това стана известно, мнозина се убедиха в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе даден чудесен тласък. Хора на учение и положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 година делото бързо се разпространи.“ Великата борба, 334, 335.

Предсказанието на Лич за „38“ и неговият поправен възглед за „40“ включват и последното му изявление, което той написа на 1 август, десет дни преди поправеното предсказание. Именно изпълнението на предсказанието убеди света в правилната методология на библейското пророчество. Тридесет и осемте години, които отбелязаха издигането на древния Израил, включваха и двете години от преминаването през Червеното море до първия бунт при Кадис.

Защото всички ония мъже, които видяха славата Ми и знаменията Ми, които извърших в Египет и в пустинята, и Ме изпитваха вече десет пъти, и не послушаха гласа Ми, никак няма да видят земята, за която се заклех на бащите им; нито някой от ония, които Ме разгневиха, ще я види. Числа 14:22, 23.

Този бунт е определен като последния от десет изпита. Двегодишен период на изпитване от десет изпита, прибавен към тридесет и осем години в пустинята, беше прообраз на 1838 и 1840 година, а 1840 година съдържа период от десет дни.

И отправната точка на възхода на исляма с Осман на 27 юли 1299 г. поставя началото на един тридесет и осем годишен период, който завършва с четиригодишна обсада през 1337 г. 27 юли 1299 г. беше първата от две стъпки, които историците определят като отправна точка на възхода на Османската империя, а втората стъпка беше 1301 г. Двете стъпки на битките при Никомидия и Никея през 1299 и 1301 г. са прообраз на 1838 и 1840 г. Началото на пророчеството онагледява края.

Никомидия и Никея и двете временно са служили като столици на Източния Рим в съответните периоди от своята история. Разбира се, Константинопол в крайна сметка става източната столица през 330 г. и остава такава до 1453 г. Никомидия и Никея предобразяват падането на Константинопол; всички те падат при ислямски обсади, белязали завършека на поход, в който ислямът първо завладява територията, а след това и столичния град.

Първата четиригодишна обсада от 1333 до 1337 представлява четирите години от 1449 до 1453, когато пророчеството завърши. Триста деветдесет и една години и петнадесет дни по-късно ислямът е възпрян, докато милеритите „се надигат“ под пророческата сила, представена в характеристиките „тридесет и осем и четиридесет“, както е представено в

алфа-историята на историята от 27 юли 1299 г. и 27 юли 1449 г. Надигането на исляма и надигането на Божиите последовременни вестители е представено в числов символ, който е изграден чрез числовото взаимоотношение на 38 и 40.

В Езекиил тридесет и седма глава ислямът е вестта на източния вятър, който се вдъхва върху мъртвите сухи кости, за да могат те да се изправят като голяма войска. Когато вестта на Езекиил пристига, започва изправянето, както стана в милеритската история от 1838 и 1840 година. Тази вест пристигна на 11 септември, а при скоро идващия неделен закон тези кости се изправят като голяма войска. Издигането на Божията войска като тържествуващата църква в последните дни е предобразено чрез 1838 и 1840 година. Периодът от 11 септември до неделния закон беше предобразен от 1840 до 1844 година, но той също така предобразява периода от 31 декември 2023 година до огнените кълба на Нашвил.

Източен Рим

От разделянето на империята от първия Константин (Великия) до последния Константин се представя пророческата история на източния Рим. Следователно пророческият период е отбелязан от един пророчески или символичен баща и син, както е представено чрез тяхното име, макар че между Константин Велики и Константин единадесети не е имало пряко кръвно родство. Първият и последният Константин също така са представени пророчески като символи на алфа и омега, и бащата (алфа) избра Константинопол за столица, а синът (омега) умря при обсадата, когато Константинопол престана да бъде столица. Пророческият период на източния Рим е отбелязан от първия и последния Константин. Периодът от 150 години, който започна на 27 юли 1299 г., включва период от 38 години и завършва с 4-годишна обсада. Тази обсада беше предобраз на периода от 1449 до 1453 г. Походът срещу Никомидия започна със завладяването на една територия и завърши със завладяването на столицата на тази територия. Както при първия и последния Константин, завладяването на Никомидия започна с баща (първия) и завърши със син (последния).

Четири години

Четиригодишна обсада в началния период на стоте и петдесет години, които доведоха до четирите години от унижението на Константин Последни през 1449 г. до 1453 г., когато Константинопол бе обсаден и падна. Времето пророчество за второто горко, представлящо триста деветдесет и една години и петнадесет дни, започна на 27 юли 1449 г. и завърши на 11 август 1840 г. Тази дата бележи началото на четиригодишен период, който Сестра Уайт нарече славно проявление на Божията сила.

„Ангелът, който се съединява в провъзгласяването на вестта на третия ангел, трябва да освети цялата земя със своята слава. Тук е предсказано дело със световен обхват и необичайна мощ. Адвентното движение от 1840–44 г. беше славна проява на Божията сила; вестта на първия ангел беше занесена до всяка мисионска станция по света, а в някои страни имаше най-големия религиозен интерес, наблюдаван в която и да е земя след Реформацията от шестнадесети век; но и това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“ Великата борба, 611.

Ислямът бе възпрян на 11 август 1840 г. и настъпи четиригодишен период, който съответства както на изливането на Светия Дух на Петдесетница, така и на слизането на могъщия ангел от Откровение 18, когато „големите здания“ на Ню Йорк бяха поразени от исляма на третото горко на 11 септември. 11 септември бележи началото на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Запечатването е период от време, а краят на периода на запечатването притежава характеристиките на началото на периода. Когато Христос слезе на 11 септември, Той предобрази Михаил, слизащ да възкреси двамата свидетели на 31 декември 2023 г., когато започна последният период на запечатването.

Ключът, който представлява битката при Ниневия, изобразява различните освобождавания на исляма, които щяха да доведат до падането на Източен Рим до 1453 година. В рамките на сто и петдесетте години на „петте месеца“ от десети стих и началото, и краят съдържат четиригодишен период. Тези два четиригодишни периода се свързват със завършека на триста деветдесет и една години и петнадесет дни, които отбелязаха четиригодишен период от 1840 до 1844 година, когато Христос щеше да освети „цялата земя със славата Си“. През 1844 година пророческото време престана да се прилага, защото време „нямаше да има вече“.

И се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, Който създаде небето и онова, което е в него, и земята и онова, което е на нея, и морето и онова, което е в него, че време вече няма да има. Откровение 10:6.

1333 до 1337, 1449 до 1453, 1840 до 1844

Тези три линии от четиригодишни периоди се съгласуват с времето на запечатването от 11 септември до неделния закон, и те също така се съгласуват с фрактала от 11 септември до неделния закон, който е представен от 31 декември 2023 г. до момента, когато ислямът отново бъде пуснат да нанесе огнените удари на Нашвил.

Пророческият фрактал от 31 декември 2023 г. до огнените кълба над Нашвил е бил типифициран от три четиригодишни пророчески периода, които всички се подравняват с времето на запечатването от 11 септември до неделния закон. Следователно четири свидетеля определят историята от 31 декември 2023 г. до нападението срещу Нашвил, и битката при Ниневия беше „ключът“ за всеки от тези свидетели. 1333, 1449, 1840 и 11 септември бяха все повратни точки — „ключове“.

„Има уроци, които трябва да бъдат извлечени от историята на миналото; и вниманието се насочва към тях, за да могат всички да разберат, че Бог действа по същите линии и сега, както винаги е действал. Неговата ръка се вижда в Неговото дело и между народите и сега — тъкмо както е било винаги, откакто евангелието бе за пръв път възвестено на Адам в Едем.

„Има периоди, които са повратни точки в историята на народите и на църквата. В Божието провидение, когато настъпят тези различни кризи, се дава светлината за онова

време. Ако тя бъде приета, следва духовен напредък; ако бъде отхвърлена, следват духовно отпадане и крушение. Господ в Своето слово е разкрил настъпателното дело на евангелието, както то е било извършвано в миналото и както ще бъде в бъдеще, чак до последната борба, когато сатанинските сили ще извършат своето последно удивително движение.“ Bible Echo, 26 август 1895 г.

Никомидия

След като става император през 284 г., през 293 г. Диоклетиан избира Никомидия за източна столица на Римската империя, когато законно разделя империята на Изток и Запад, установявайки системата на Тетрархията. Никомидия служи като главна административна и военна столица на Изтока в продължение на няколко десетилетия. Константин Велики я използва като опорен център, преди да реши да построи новата столица в близкия Византион (който през 330 г. преименува на Константинопол). Дори след като Константинопол става главната столица, Никомидия остава важен регионален център, стратегически разположен на източния бряг на Мраморно море. Така че, макар да не е постоянната столица като Рим или Константинопол, Никомидия е официално определена за източна столица през един ключов преходен период в римската история. В началото на стоте и петдесет години е превзета столица на източния Рим, и в края е превзета столица на източния Рим. И двете превземания включват обсада.

Диоклециан

Император Диоклетиан официално направи Никомидия източна столица на Римската империя, когато въведе тетрархичната система през 293 г. Тетрархичната система се състоеше от западно и източно разделение на империята; както на изток, така и на запад имаше по един старши император (Augusti) и по един младши император (Caesar), така че да се образува числото четири, представено от думата „тетрархия“.

Алфа и Омега

Диоклетиан е символът омега на Смирненската църква, а Нерон е символът алфа. Константин Велики е символът алфа на Пергамската църква, а Юстиниан е символът омега.

„Юридическото“ разделяне на Рим на изток и запад (което не се задържа) бе осъществено от Диоклетиан, а пророческото разделяне на Рим на изток и запад бе осъществено от Константин. В хода на историята на втората символична църква на гонение, представена от Смирна, Рим бе юридически разделен на изток и запад, а в историята на третата символична църква на компромиса, представена от Пергам, Рим бе пророчески разделен на изток и запад. 293 беше алфата, а 330 беше омегата, и на 11 май 330 г. Константин Велики посвети Константинопол като столица на Империята.

Правното разделение, извършено от Диоклетиан през 293 г., се разпадна чрез последвалата гражданска война чак до Миланския едикт в 313 г., когато Константин на изток и Лициний на запад издадоха Миланския едикт, узаконявайки християнството и на практика слагайки

край на Тетрархията — системата на четирима съгласувано управляващи владетели, която се срина в борба между две главни сили (Константин на Запад и Лициний на Изток). Правното разделение, което въведе един срыв, представлява двадесетгодишен период от разделение до разделение, и двете разделения предизвикаха срыв на системата.

Църквата в Смирна започна с Нерон през 64 г., когато големият пожар в Рим бе използван от Нерон за преследване на християните, които Нерон обвини, че са предизвикали пожара. Нерон бележи началото на преследването и е прообраз на последното преследване в последните дни. Това последно преследване продължава до края на благодатното време, когато папската власт стига до своя край и няма кой да ѝ помогне. Така първият период на преследване започна с изгарянето на Рим и завършва с изгарянето на Рим.

И десетте рога, които видя на звяра, те ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата ѝ, и ще я изгорят с огън. Откровение 17:16.

Смирненската църква започна с Нерон през 64 г., когато големият пожар в Рим бе използван от Нерон, за да преследва християните, които Нерон обвини, че са предизвикали пожара. Двеста и петдесет години по-късно тя завърши през 313 г. с Миланския едикт. „Едиктът“ е краят на един двадесетгодишен период, започнал с правното разделение на Диоклетиан, и също така беше краят на двеста и петдесетте години на Смирна, започнали с Нерон. Двеста и петдесетте години на гонение, представени от Смирненската църква и Нерон, включваха десетте години на най-жестокото гонение, причинено от Диоклетиан. Този десетгодишен период на гонение беше последната половина от двадесетте години на Диоклетиан, започнали с неговото правно разделение на империята през 293 г. От правното разделение на изток и запад, извършено от Диоклетиан през 293 г., започна един двадесетгодишен период, съставен от два десетгодишни периода.

Диоклетиан законно раздели империята на изток и запад, като по този начин предобрази пророческото разделение, осъществено от Константин. Разделението на Диоклетиан беше на изток и запад, но то се състоеше от двама владетели на изток и двама владетели на запад: по един първостепенен и по един второстепенен владетел за всяка област. На 23 февруари 303 г. Диоклетиан издаде първия от няколко „едикта“ срещу християните, с което се отбеляза началото на Великото гонение (наричано също Диоклетиановото гонение) — най-тежкото и най-широко разпространеното преследване на християните в Римската империя.

И на ангела на църквата в Смирна пиши: Това казва Първият и Последният, Който беше мъртъв и оживя: Зная твоите дела, и скръбта, и сиромашията ти (но ти си богат), и зная хулата на онези, които казват, че са юдеи, а не са, но са сатанинска синагога. Не бой се от нищо, което ти предстои да претърпиш: ето, дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани; и ще имате скръб десет дни: бъди верен до смърт, и Аз ще ти дам венеца на живота. Който има ухо, нека чуе какво говори Духът към църквите; който побеждава, той никак няма да бъде повреден от втората смърт. Откровение 2:8–10.

Голямото гонение продължи при наследниците на Диоклетиан (особено Галерий) до 313 г., когато приключи с Миланския едикт. Нерон е алфа-символът на гонението, което типологично предобрази Диоклетиан като омега-гонението на пророческия период, представен от църквата в Смирна. Гонението завърши с политически брак и договор между Константин на изток и Лициний на запад. През февруари 313 г. Константин и Лициний се срещнаха в Милано и издадоха Миланския едикт, който предостави религиозна търпимост на християните (и на други) в цялата империя. За да укрепи политическия им съюз, Лициний се ожени за Констанция (полусестрата на Константин) по време на тази среща или около нея. Този брак беше класически римски политически съюз — той запечата споразумението между двамата императори и спомогна за временното стабилизиране на империята след години на гражданска война. Съюзът не продължи дълго. По-късно Константин и Лициний воюваха един срещу друг и през 324 г. Константин победи Лициний, като стана единствен владетел.

От Нерон до Константин се изпълни пророческият период на Смирна от двеста и петдесет години, и през 313 г. започна църквата на Пергам, църквата на компромиса, завършвайки с църквата на Тиатир през 538 г. Двеста и петдесетте години на Смирна представляваха период на гонение, а в края на всеобхватния период гонението на Диоклетиан изпълни „десетте дни“ (десет години) от Откровение, при което най-тежкият период на гонение представлява фрактал на цялостния период. Десетте години са фрактал на двеста и петдесетте години. Тези десет години представляват омегата на гонението на Нерон, а при тяхното завършване — омега разделението на империята на изток и запад.

Брак и развод

Смирна започна с изгарянето на Рим през 64 г. и завърши двеста и петдесет години по-късно, през 313 г., с Миланския едикт и политическия брак между изтока и запада. Десетгодишният фрактал на гонение започна през 303 г. и завърши през 313 г. с Миланския едикт и политическия брак между изтока и запада. Двадесетте години, които започнаха с юридическото разделение на изтока и запада през 293 г. от Диоклетиан, завършиха през 313 г. с политическия брак между изтока и запада. Брачният договор от 313 г. между изтока и запада приключи с развода от 324 г., когато Константин победи Лициний от запада и стана едноличен владетел на Рим. Пророческият развод от 324 г. настъпи три години след първия неделен закон през 321 г.

Седемнадесетте години от 313 до 330 обозначават политически брак, края на гонението, представено от Смирна и Нерон, и началото на църквата на компромиса, представена от Пергам. Началото на Пергам през 313 г. при брака беше последвано от началото на гонението, което започна с първия неделен закон през 321 г. Това беше последвано от пророческия развод от 324 г., който доведе изтока и запада в една империя под Константин. Шест години по-късно, през 330 г., разделението на изток и запад беше пророчески повторено. Седемнадесетте години представляват алфа-периода на църквата Пергам, който щеше да продължи, докато църквата Тиатир не се появи в пророческата история през 538 г. Този алфа-период щеше да представлява омега-история в края на периода от 330 до 538.

Омега-историята на Пергам представлява периода на 496, 508 и 533.

Седемнадесет години

Птолемей от битката при Рафиа царува „седемнадесет години“, и между битката при Рафиа и битката при Панион имаше „седемнадесет години“. Тези седемнадесет години символично съответстват на седемнадесетте години от 313 до 330. Двеста и петдесетте години на Нерон за Смирна доведоха до първите седемнадесет години на църквата в Пергам, и се свързват с двеста и петдесетте години, започнали при третия указ през 457 г. пр. Хр., отправната точка на 2300-те години от Даниил 8:14, която е основата и централният стълб на адвентизма. Двата свидетели от двеста и петдесет години съответстват на двеста и петдесетте години на шестото царство от библейското пророчество, което започна през 1776 г. и завършва тази година, през 2026 г.

Пионерите на адвентизма не виждаха и не разбираха седемнадесетте години от 313 до 330, защото през 1844 г. те още дори не разбираха въпроса за съботата на седмия ден или за деня на слънцето. Те обаче разпознаха стотте и петдесет години от десети стих на Откровение девета глава и това стана отправната точка на период, който доведе до триста деветдесет и една години и петнадесет дни, приключили на 11 август 1840 г. Това разбиране произведе могъщо „проявление на Божията сила“.

Пионерите не разпознаха втори период от сто и петдесет години в Откровение 9. Тяхното основополагащо разбиране представлява основата, върху която е изградена „новата светлина“ на Откровение 9. Тази светлина се отваря чрез „ключа“ на битката при Ниневия. Този „ключ“ позволява на изследователя на пророчеството да разпознае всички царства на библейското пророчество, представени в Даниил и Откровение. Вавилон, Мидо-Персия, Гърция, Селевкидската и Птолемеевата империи, царството на Мохамед, и още по-значимо — той увеличава значението на империята Рим, като посочва възхода и падението не само на Рим, но и на царствата на източния и западния Рим, както и на Съединените щати (лъжепророка), папството (звяра) и Организацията на обединените нации (змея). Всички възходи и падения на тези царства свидетелстват за движенията на змея, звяра и лъжепророка, които в крайна сметка довеждат света до Армагедон. Това движение е представено в последните шест стиха на Даниил 11, а началото на това движение е представено в скритата история на стих четиридесет.

Битката при Ниневия предоставя пророческата отправна точка, чрез която се съгласуват свидетелствата за империята Рим, царствата на източния и западния Рим и папския Рим в последователността на събитията на края. Следователно битката при Ниневия е ключът, който напълно онагледява различните пророчески свидетелства за Рим, и според четиринадесети стих на Даниил единадесет именно Рим установява видението. Ключът, който събира тези линии заедно, е битката при Ниневия.

В следващата ни статия ще започнем да събираме в едно предишните пет статии, разглеждащи бедствията от деветата глава на Откровение.